

תת"ע 7867/09/20 - שחר מימון ביטון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 7867-09-20 מדינת ישראל נ' ביטון

בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
שחר מימון ביטון
נגד
מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 26.10.20.
1. ביום 2.09.20 קיבל המבקש לידי דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 61211102365 המייחס לו עבירה של נהיגה ברכב מנועי כשותף רישיון הנהיגה פקע ביום 12.12.17 ועברו למעלה משנתיים מיום פקיעתו, בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

2. המבקש לא התייצב בבית המשפט ביום הדין והוא נשפט בהעדרו ונגזרו עליו העונשים הבאים: פסילה למשך 12 חודשים; פסילה על תנאי של שישה חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪.

טענות המבקש

3. לטענת המבקש, הוא לא ידע על מועד הדין ולא על גזר הדין ולכן לא התייצב אליו. הוא הוסיף כי הוא נמצא בהליך של פשיטת רגל ואינו מתגורר בכתובת אליה נשלח גזר הדין ולכן לא ידע שעליו להפקיד את רישיונו.
4. עוד הוסיף המבקש כי הרישיון משמש אותו לפרנסתו כנהג מונית ואם הרישיון יפסל תמנע ממנו היכולת להתפרנס.

טענות המשיבה

5. לטענת המשיבה על הבקשה להידחות משום שהוגשה באיחור ובשל עקרון סופיות הדין.
6. עוד טענה המשיבה כי כתובתו הרשומה של המבקש היא הכתובת אליה נשלח גזר הדין ומשכך הוא לא הרים את הנטל הרובץ על כתפיו להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר בבניבות שאינו תלויות בו. עוד נטען כי המבקש לא הצביע על טעם מיוחד של עיוות דין ולא הציג מסמכים רלוונטיים לתהליך פשיטת הרגל בה לטענתו הוא מצוי.

דין והכרעה

7. הבקשה הוגשה ללא תצהיר, ורק בשל כך דינה להידחות על הסף.
מעבר לנדרש אדון בטענות לגופן.
8. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת ישראל מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".
9. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחסד"פ הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.
כאשר נאשם הוזמן לדין כדן ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.
10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:
"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדן עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדן ודינו יגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. המבקש קיבל הזמנה לדין במועד ביצוע העבירה. בדו"ח שנמסר לו ועליו חתם נכתב כי עליו להתייצב בתאריך 26.10.20 בשעה 08:30 בבית המשפט בירושלים.
12. המבקש לא פירט בבקשתו סיבה מוצדקת בשלה נמנע ממנו מלהתייצב לדין אליו הוזמן כדן, אלא טען בעלמא כי לא קיבל כל הזמנה לדין, זאת מבלי שצרך כל אסמכתא לטענותיו ובניגוד להזמנה לדין שצירפה המשיבה לתגובתה. לפיכך אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדן וכי לא הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

13. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).
14. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד גיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).
15. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).
16. כתב האישום מייחס למבקש נהיגה ללא רישיון נהיגה ביום 2.09.20. המבקש לא התייחס לעובדות כתב האישום ולא הביא ולו ראשית ראיה ממנה ניתן ללמוד כי במועד ביצוע העבירה היה רישיונו בתוקף.
17. מדובר בפסק דין חלוט. יתרה מכך, מדובר בעבירה הנסמכת על ראיות מוצקות וכי הסיכוי לשינוי תוצאת פסק הדין קלוש. לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחת

מזכירות תשלח ההחלטה תשלח לצדדים.

ניתנה היום, ה' ניסן תשפ"ב, 06 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

